

Den højtærede Justitsminister fremsatte dernæst et Eksempel, der skulde støtte hans Indvending mod Lovforslaget. Jeg vilde ønske, jeg i den Anledning kunde returnere Komplimenten. Det kan jeg maaske komme til ved en anden Lejlighed men ikke paa Basis af dette Eksempel med de to Mænds Erklæring, thi der burde Ministeren have fundet paa noget bedre. Selvfølgelig kunne to Mænd komme til Enken og sige: Vi ere gamle bekendte af den afdøde, og han har afgivet en saadan Erklæring, selv om dette er falskt. Hvad skulde forhindre to Mænd i at komme til en Enke og afgive en falsk Erklæring? Hvad skulde i det hele kunne forhindre Forbrydere i at begaa Forbrydelser, naar de have Lyst til det? At de bagefter maaske faa deres Straf for Forbrydelsen, er jo noget andet. Men Faren er ikke større ved det ene end ved det andet; thi alle Testamenter skulle jo ikke underskrives for Notarius. Testamenter kunne ogsaa underskrives for to udtrykkelig i dette Øjemed tilkaldte Vidner, der kunne attestere og ere villige til i givet Tilfælde med Ed at bekræfte, at Testator paa den Tid, han underskrev, var sin Fornuft fuldkommen mægtig. Hvad er der nu i Vejen for, at den Enke, som før hos Justitsministeren fik Besøg af to af Mandens Venner med en falsk Erklæring, ogsaa kunde faa Besøg af to af Mandens Venner med et falsk Testamente, som var underskrevet med Mandens Navn, efterskrevet af disse to falske Vitterlighedsvidner? Der er ikke mere Fare for det ene end for det andet. I det hele taget er der intet Menneske, der paa Forhaand kan beskytte sig imod Falsk. Vi kunne straffe dem, der begaa Falsk, naar vi fange dem ind, men man kan ikke forud beskytte sig derimod. Altsaa dette Eksempel er ikke nogen virkelig Indvending. Det vil med andre Ord blot sige: Vi Mennesker ere nu en Gang ikke saa gode, som vi skulde være. Der kan ske Forbrydelser baade her og der.

Naar Justitsministeren kom ind paa en Beklagelse af, at den personlige Frihed i det lange Løb kunde komme til at lide Skade, naar Ligbrændingssagen var bleven saa populær, at man indførte tvungen Ligbrænding, vedrører denne Beklagelse Slægter saa langt efter vor, at jeg vil overlade til dem, der til den Tid maatte være Modstandere af Ligbrændingssagen — det vil rimeligvis være meget faa, naar man en Gang i et folkeligt regeret Samfund kommer til den Opfattelse, at man kan ind-

føre tvungen Ligbrænding — selv at af-fatte deres Klagesang over den tabte personlige Frihed. At vi her skulde stemme Harpen i den Anledning, ser jeg ikke nogen som helst Grund til.

Justitsministeren (Alberti): Jeg maadesværre allerede nu tage den Kompliment tilbage, som jeg for lidt siden gav det ærede Medlem for hans gode Forstand. Thi det ærede Medlem har slet ikke forstaaet, hvad jeg sagde om de to Kammerater af en afdød, som man kunde tænke sig kom og fortalte Enken, at hendes Mand efter sin Død vilde brændes. Det ærede Medlem gik ud fra, at det kun kunde ske paa Grundlag af en Forbrydelse, ja endog et skriftligt Falsum. Men det behøves ikke. Det ærede Medlem forlanger jo ikke noget skriftligt, han forlanger kun, at det skal være „en Erklæring afgiven i to fuldmyndige, vidnedygtige Personers Nærværelse“. Hvis altsaa de to Kammerater komme og sige til Enken: „Din Mand har i vor Nærværelse sagt, at han vilde brændes“, og hun ikke vil tro det, have vi Spillet gaaende. Det er slet ikke nødvendigt, at der foreligger nogen som helst Uredelighed fra disse to Personer Side. Man ser saa ofte, hvorledes der kan strides og føres uendelige Processer om, hvad Folk egentlig have sagt, og hvad Betydning dette egentlig havde. Der kan opstaa saa mange Spørgsmaal. Først og fremmest kan man spørge, om Manden har været rigtig i Hovedet, og dernæst om han har været fuldkommen ædru, om de to Personer virkelig ere vidnedygtige, eller om f. Eks. en af dem kunde have fejlet noget paa Forstanden, eller om de maaske ikke begge to have været fuldstændig ædru, eller de maaske have været fulde alle tre. Alle den Slags Spørgsmaal kunne opstaa, og de kunne kun afgøres ved Rettergang og Vidneførsel. Og imedens staar Liget og venter og ved hverken ud eller ind.

Forslagsstilleren (Alfred Christensen): Nej, Liget bliver højtidelig opbrændt ved Øvrighedens Foranstaltning. Og der sker ingen Skade derved. En af Delene maa jo være Tilfældet med denne Erklæring. Enten have disse to Mænd Ret i, at den afdøde har ønsket at blive brændt efter sin Død, eller ogsaa have de Uret, og de gøre sig da skyldige i en temmelig mislig Omgang med Sandheden, naar de fremtvinge Ligets Opbrænding. Men at Liget selv eller de efterlevende skulde tage nogen